

ע"פ 9852/17 - שי משה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 9852/17 - א'

לפני:

כבוד השופט ג' קרא

המבקש:

שי משה

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
מרכז-לוד בת"פ 50649-07-12 שניתן ביום
6.11.2017 על ידי כב' סג"נ ורדה מרז

תאריך הישיבה:

ג' בטבת התשע"ח (21.12.17)

בשם המבקש:

עו"ד מיכאל עירוני; עו"ד מעין נופר עמון

בשם המשיבה:

עו"ד הילה גורני

החלטה

בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שהושת על המבקש בגזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמוד 1

(כב' סגנית הנשיאה ו' מרוז) מיום 6.11.2017 בת"פ 50649-07-12, במסגרתו נגזרו על המבקש 48 חודשי מאסר בפועל.

רקע

1. בחודשי יולי-אוגוסט לשנת 2012 חשפה חקירה משטרתית פרשייה מסועפת במסגרתה הוברחו כ-10 מיליון ביצים משטחי הרשות הפלסטינית לישראל. עם תום החקירה הוגשו כתבי אישום נגד 18 נאשמים, ביניהם המבקש, בגין שורה ארוכה של עבירות. כלל הנאשמים למעט המבקש הודו במסגרת הסדרי טיעון בעבירות שיוחסו להם, או בחלקן, וכפועל יוצא הוטלו על חלק מהנאשמים תקופות מאסר ממושכות וקנסות כבדים.
2. על פי כתב האישום המתוקן, מיום 16.9.2013, בתקופה הרלוונטית לאישומים היה המבקש עובד ציבור, עת שימש רכז מודיעין ומפקח מטעם מועצת הלול. תפקיד מועצת הלול לאכוף את חוק המועצה לענף הלול (יצור ושיווק), התשכ"ד-1963 (להלן: חוק המועצה) ולמנוע, בין היתר, העברות של ביצים מהרשות הפלסטינית לישראל, נוכח הסכנה הבריאותית הטמונה באכילת ביצים שמקורן ברשות שאינן נמצאות תחת פיקוח וטרינרי. במסגרת תפקידו ניהל המבקש צוות עובדים שתפקידם היה למנוע העברת ביצים מהרשות לישראל ולהשמידן. בין היתר, נטען נגד המבקש כי פעל יחד עם מספר שותפים (להלן: הארגון) להברחת ביצים מזויפות משטחי הרשות לישראל ולנקיטה באמצעי אכיפה כנגד המתחרים בכך שהשמיד את סחורתם, לשם קידום בלעדיותו של הארגון בשוק הביצים המזויפות. בתמורה לכך קיבל המבקש ממנהלי הארגון תשלומי שוחד בסך 7,000 ש"ח מדי שבוע, בסכום כולל של 84,000 ש"ח לכל הפחות (להלן: פרשיית הארגון). עוד יוחסה למבקש פרשיית שוחד נוספת במסגרתה נטל כספי שוחד מאדם בשם נשאת, בעל דוכן בשוק הכרמל למכירת ביצים מזויפות ומוברחות, וזאת בתמורה למתן אזהרה מוקדמת בדבר פשיטות צפויות בשוק (להלן: פרשיית נשאת).
3. המבקש הורשע לאחר שמיעת הוכחות בריבוי עבירות של לקיחת שוחד לפי סעיף 290 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); מרמה והפרת אמונים לפי סעיף 284 לחוק; קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק; הובלת ביצי מאכל שאינן מוחתמות כדין וללא תעודת משלוח לפי כללים 15(ה) ו-45(1) לכללי המועצה לענף הלול (הסדרת ייצור, מיון ושיווק), התשכ"ח-1968, יחד עם סעיף 69 לחוק המועצה וסעיף 29 לחוק; ועשיית מעשה העלול להפיץ מחלה לפי סעיף 218 סיפא לחוק ביחד עם סעיף 29 לחוק. בגין כל אלה גזר בית המשפט המחוזי על המבקש 48 חודשי מאסר בפועל, 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים וקנס בסך 26,250 ש"ח או 90 ימי מאסר תמורתו.
4. המבקש טוען לחפותו ובד בבד עם הגשת הודעת ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין, הגיש המבקש בקשה לעיכוב ריצוי רכיב המאסר בפועל עד להכרעה בערעור, היא הבקשה שלפניי. ביום 21.12.2017 נערך דיון בבקשה ובסיומו הוריתי על עיכוב עונש המאסר שהושת על המבקש עד למתן החלטה אחרת. בהחלטתי מיום 28.12.2017 הוריתי על הגשת נימוקי הערעור, לצורך הכרעה בבקשה, ואלה הוגשו ביום 15.2.2018.

טענות הצדדים

5. המבקש טוען כי בהתאם לשיקולים המנחים שנקבעו בע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000) (להלן: עניין שוורץ) יש לעכב את ביצוע גזר דינו עד להכרעה בערעור שהגיש על הכרעת הדין ועל גזר הדין בעניינו. לטענת המבקש, חלפו מעל חמש שנים מאז הוגש כתב האישום נגדו ומשך כל אותה תקופה לא התרחשו אירועים חריגים מצדו המצדיקים את תחילת ריצוי המאסר באופן מיידי. כן נטען כי המבקש נשוי ואב לארבעה ילדים, כי הוא נעדר עבר פלילי וכי אין סיכון שלא יתייצב לריצוי עונשו במידה שידחה ערעורו. עוד טוען המבקש כי עיקרו של הערעור נסב על הכרעת הדין ומכאן שתחילת ריצוי העונש תהווה עבורו כישלון במאבק על חפזו ותרוקן את ערעורו מתוכן, מפאת "אות הקלון שתודבק עליו". לשיטת המבקש סיכויי הערעור גבוהים, הואיל וכלל העדויות המרכזיות שנשמעו בערכאה הדיונית הן עדויות מפי השמועה, אשר נמסרו תוך שימוש בטכניקות חקירה פסולות מצד המשטרה, ושממילא לוקות בסתירות מהותיות מהן התעלם בית המשפט המחוזי. בדיון שהתקיים לפניי ביום 21.12.2017, הוסיף בא-כוח המבקש כי אין סכנה שמא המבקש ישוב ויבצע עבירות דוגמת אלה שיוחסו לו בכתב האישום, משאינו נושא בכל תפקיד ציבורי כעת, ולפיכך לא נשקפת ממנו סכנה לציבור.

6. במסגרת הדיון בבקשה טענה באת-כוח המשיבה כי יש לדחות את הבקשה שכן סיכויי הערעור נמוכים. לדידה, בית המשפט המחוזי "עשה עבודה מאוד זהירה" בפסק הדין, ואף העונש שהוטל על המבקש אינו חמור בנסיבות העניין. כן נטען כי בית המשפט המחוזי עמד על כך שההכרעה נתמכת בראיות שונות, כגון האזנות סתר, וכי הערעור נסב כולו על ממצאי עובדה ומהימנות בהם ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב. לבסוף טענה באת-כוח המשיבה כי מאחר שהמבקש ביצע את העבירות על פני תקופה ממושכת, אין לעכב עוד את ביצוע עונשו והגיעה העת שיתחיל לרצות את מאסרו.

דיון והכרעה

7. לאחר שעיינתי בנימוקי הערעור ושקלתי את טענות הצדדים בעל פה ובכתב, לא מצאתי כי קיימת בעניינינו הצדקה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המערער עד להכרעה בערעורו.

8. נאשם שהורשע בדיון אין עומדת לו עוד חזקת החפות ואין בהגשת ערעור כשלעצמה כדי להביא לעיכוב ביצוע עונש המאסר שבגזר הדין. עם זאת, בית המשפט רשאי להורות על עיכוב ביצוע העונש במקרים שבהם קיימות נסיבות מיוחדות הגוברות על האינטרס הציבורי באכיפה מיידי (עניין שוורץ; ע"פ 2690/16 לויה נ' מדינת ישראל (26.9.2016)), כאשר הנטל להוכחת קיומן של נסיבות כאמור רובץ על כתפי מבקש העיכוב (ע"פ 8998/16 קצאץ נ' מדינת ישראל (30.11.2016); ע"פ 7164/10 ג'אן נ' מדינת ישראל (28.10.2010)). בדונו בבקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר על בית המשפט לבחון, בין היתר, את טיב הערעור וסיכויי הצלחתו, את חומרת העבירה ונסיבות ביצועה, את משך תקופת המאסר, את עברו הפלילי של המבקש ואת נסיבותיו האישיות (ע"פ 5741/04 יקירביץ' נ' מדינת ישראל (12.9.2004); ע"פ 5385/16 בן שמעון נ' מדינת ישראל (12.7.2016)).

9. על פני הדברים, ומבלי לקבוע מסמרות, נראה כי לפני המבקש עומדת משוכה גבוהה ומשימה לא קלה. פסק דינו של בית המשפט המחוזי מפורט ומבוסס היטב. בהכרעת הדין נסמך בית המשפט המחוזי, בין היתר, על דברים שמסר נותן השוחד בפרשיית נשאת ודברים שנמסרו מטעם שותפים לעבירות שעבר המבקש בפרשיית הארגון, על התרשמותו מגרסאותיו של המבקש עצמו במסגרת עדותו בבית המשפט, וכן על ראיות חיצוניות כגון האזנות סתר והמחאות שנמצאו בחזקת המבקש. הרשעת המבקש מבוססת, אפוא, בעיקר על ממצאי עובדה ומהימנות, ובאלה אין

דרכה של ערכאת הערעור להתערב (ע"פ 8738/11 רוזן נ' מדינת ישראל (6.12.2011); ע"פ 1242/97 גרינברג נ' מדינת ישראל (3.2.1998)).

10. אמנם, כפי שנטען בבקשה, היו מקרים שבהם עוכב ביצוע עונש מאסר גם בעבירות חמורות, לרבות עבירות שוחד, אך נפסק כבר כי "אין להסיק מכך כי קיימת הלכה מיוחדת לעניין עיכוב ביצוע בעבירות שוחד דווקא. החלטה לעיכוב ביצוע היא פועל יוצא של מכלול נסיבות ושיקולים בכל מקרה לגופו" (ע"פ 154/16 קבלאן נ' מדינת ישראל (14.1.2016) (להלן: עניין קבלאן)). במקרה דנן, עברו הנקי של המבקש והעובדה שאין הוא נושא עוד במשרה ציבורית שיש עמה שררה שוקלים לטובתו (ע"פ 4456/14 קלנר נ' מדינת ישראל (15.9.2014); ע"פ 4506/15 בר נ' מדינת ישראל (17.9.2015)). יחד עם זאת, התמונה העולה מהכרעת הדין היא של מעורבות משמעותית מצד המבקש בפרשיית פשיעה רחבת היקף. במקרה דנן קיימת אף חומרה מיוחדת, מעבר לחומרה הגלומה בעבירת השוחד כשלעצמה, שכן מעשי המבקש ושותפיו למעשי העבירה חשפו את הציבור בישראל לסיכונים בריאותיים משמעותיים, וזאת תוך ניצול סמכויות אשר הוקנו למבקש מתוקף תפקידו כעובד ציבור האמון על מניעתם של סיכונים כאמור. בגין אלה נידון המבקש לתקופת מאסר ממושכת, כך שגם אם יוחלט במסגרת הערעור להקל במידת מה בעונש המאסר, הרי שאין בנסיבות העניין חשש לסיכול הערעור (השוו: ע"פ 9302/17 פלוני נ' מדינת ישראל (7.12.2017); עניין קבלאן). שיקול זה, בהצטרפו לשאר השיקולים שנמנו לעיל, מטים את הכף כנגד עיכוב ביצוע העונש שהושת על המבקש.

11. אשר על כן, הבקשה נדחית. עיכוב ביצוע העונש עליו הוריתי בהחלטתי מיום 21.12.2017 מבוטל בזאת.

המבקש יתייצב לריצוי מאסרו ביום 8.3.2018 עד השעה 10:00 בבית המעצר הדירים, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל אפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, י"ב באדר התשע"ח (27.2.2018).

ש ו פ ט